

کارگاه فاطمه شناسی از منظر القاب (۳)

لقب: حفیف

«حفیف» از القاب حضرت زهرا(س) به معنای اوج هیجان و بصری کردن حالات درونی می‌باشد.

در معنای «حفیف» فرهنگ لغات به موارد زیر اشاره کرده‌اند:

حفیف: آواز جنبش

حفیف: آواز درخت وقتی باد به آن می‌خورد

حفیف: آواز شاخه‌های درخت در وقت وزش باد

حفیف: آواز شعله‌ی آتش

حفیف: آواز رفتار اسب در وقت دویدن

حفیف: آواز پرهای پرنده در وقت پریدن و اوج گرفتن

توجه به این نکته مهم است که در تمامی معانی فوق، عبارت «آواز» مشترک هست. «آواز» از جنس صوت است و صوت خود یک ارتباط غیر کلامی اما کاملاً حسی و بصری با مخاطب می‌باشد.

آواز تنظیم کننده‌ی خیال است و خیال دنیای امری است و کار در خیال والاتر از خلق و قدرت جسم است؛ انسان در خیال کار خدایی می‌کند.

آواز قلب را به هیجان آورده و از یک منظر می‌توان گفت حضرت با لقب «حفیف» اسوه و الگوی ارتباط غیر کلامی می‌باشد.

ایشان نه تنها در سخن و سکوت و تقریرش الگوست بلکه در جنبش و آواز و زبان بدنی هم الگو و اسوه می‌باشد و با تمامی حرکات و سکنات نشست و برخاستش، درس و پیامی به همه‌ی فرزندان خود تا روز قیامت دارد.

✓ نوع برخوردش با پیامبر(ص) و ملقب شدنش به ام‌ابیها

- ✓ عطر و رایحه‌اش
- ✓ نعم العون شدن برای همسرش
- ✓ بازی و تفریح با فرزندان
- ✓ انتخاب لباس برای حضور در مجلس عروسی (که زنان یهودی را شگفت زده کرده و موجب مسلمان شدن بیشتر آنها شد)
- ✓ انفاق لباس عروسیش
- ✓ ایثار طعام و قوت روزانه‌اش
- ✓ نوع پوششش در مقابل نابینا
- ✓ ناله و گریه‌هایش در فراق نبی(ص)
- ✓ رفت و آمدهایش در حمایت از ولی(ع)
- ✓ شانه زدن موهای زینبش در بستر بیماری

و ...

در کنار خطبه های آتشین و کلام گوه‌ربارش، همه و همه او را انسانی والا کرده بود که هنوز و هنوز بزرگان کلام و رفتارشناسی و اساتید اخلاق و علما در کرسی‌ها و سمینارها و مجالس در تحلیل رفتارهای ایشان، اقرار به قاصر بودن زبان و بیان می نمایند.

ادامه دارد...